

Titel: Kapitel X.

Citation: "Kapitel X.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e21266/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

delse for den Vedkommende personlig et godt Stykke videre end Roven af 11. April 1890 (jfr. Jammes § 3, 1ste Stk. in fine). Da imidlertid Forsyndelse for Paagældende selv under alle Omstændigheder giver den største Betryggelse, er den her givne Regel formentlig at foretrække, og da særlig for kriminelle Sogers Vedkommende, hvor den Paagældende netop let kan tænkes at fly fra Bopæl eller sit sædvanlige Opholdssted.

Det i det nævnte Stykke indeholdte Forslag til Støvningsmændene maa iøvrigt forstås saaledes, at disse, hvis de forud vide eller ved Henvendelse paa den Paagældendes sædvanlige Opholdssted saa at vide, hvor han kan træffes indenfor Retskredsen, bør begive sig til det paagældende Sted. Forjaaviddet de ikke træffe ham der, men vides andetseds hen og saaledes maatte fremdeles, beror det naturligvis til jøvende og sigt paa et Sten. i hvor vidt Omfang de skulle følge saadanne yderligere Henviisninger. Er den Sogte en bosiddende Mand, om hvem der ingen Grund er til at antage, at han forsætlig holder sig skjult, vil Banskiligheden ved at træffe ham personlig i Reglen ikke være uoverkommelig. Hvis den Sogte derimod maa antages forsætlig at holde sig skjult og det endogaa for dem, der under almindelige Forhold kende hans Opholdssted, eller hvis i alt Fald den Væstf. Støvningsmændene saa af dem, der ere nærmest til at give Væstf., ikke gør noget paalideligt og bestemt Indtryk, maa Støvningsmændene, lige saavel som naar det ingen Oplysning er at saa, være berettigede til at gaa frem efter Reglerne i Litra „b“ eller eventuelt Litra „c“. At Støvningsmændene iøvrigt i Tvivlstilfælde hellere maa gøre for meget end for lidt for at træffe den Paagældende personlig, forjaaviddet saadant blot kan ske uden skadeligt Tidspilde, følger bl. a. af Reglen i Slutningen af nærværende Paragraf. — Forjaaviddet det paa Bopælen (Konior etc.) meddeles Støvningsmændene, at Vedkommende midlertidig opholder sig i Udlandet, ville de have at foretage Forsyndelsen efter Reglerne i Litra „b“ (jfr. § 87). — Veddeles det dem, at Vedkommende midlertidig opholder sig i en anden Retskreds, kunne de, om de have Tid dertil, og det ikke kræver særlige Udgifter, selv begive sig til Paagældendes Opholdssted for at foretage Forsyndelsen (jfr. § 82, 1ste Stykke in fine); i modsat Fald maa de tilbagelevere Veddelelsen som derefter maa sendes til Forsyndelse i Overensstemmelse med § 83.

Ordet „Sted“ i Slutningen af Litra „a“ maa forstås overensstemmende med den Tante, der ligger bagved den paagældende Regel, nemlig at de omhandlede Hand-

linger ikke maa forstyrres. Der vil saaledes i. Eks. ikke være Noget i Vejen for, at en Støvnings forlyndes for en Gravetarl, der arbejder i den ene Ende af en større Kirkegaard, samtidig med at der er Begravelse i den anden.

Politiet's Stilling, naar Forsyndelsen i Henhold til Litra „c“ henvises til det, maa bestemmes dels ved de for dette særlig givne Regler, dels ved Kapitlets almindelige Regler, men dels endelig ogsaa ved Analogien af de for Støvningsmændene givne Regler. Heraf følger bl. a., at Politiet, der efter at have faaet Veddelelsen overleveret til Forsyndelse, hurtigst muligt skal sætte sig i Bevægelse (jfr. Litra „c“ in fine), først og fremmest bør rette sine Bestræbelser paa at foretage Forsyndelsen for den Paagældende personlig, hvis han er her i Landet, samt at Forsyndelsen bør foretages af 2 Personer.

§ 90.

Under denne Paragraf falder i. Eks. Underretning til Porterne om Retsmøder, som de ere berettigede, men ikke pligtige at overvære (jfr. i. Eks. §§ 207 og 331). Kævnlig mærkes, at alle Veddelelser fra Retten til Raadalemyndigheden gaa ind under Reglen, ogsaa de, for hvilke der i tilsvarende Tilfælde er givet særegne Regler, naar Veddelelse sker til den Sigtede. Saadanne Veddelelser bør nemlig foregaa paa den Raade, som er almindelig ved Veddelelser mellem offentlige Myndigheder.

Udenfor nærværende Paragrafs Regler falde selvfølgelig Tilfælgelset efter §§ 105 og 129.

Kapitel X.

Rettens Raadslagninger og Afgørelser.

Dette Kapitel afslutter sig kun paa følgende Punkter fra det tilsvarende Kapitel i det tidligere Forslag:

§ 95 er udtrykkelig udtalt, at Domme og Kendelser skulle afgives i et Retsmøde, hvorhos der i Paragraffens Slutning er tilføjet en Bestemmelse om, at „Beslutninger“ saavel som Kendelser af blot procesledende Beskaffenhed kunne omgøres af Retten, naar nye Oplysninger foreligger.

§ 97, 2det Stk., er tilføjet Ordene: „naar Begæring derom fremkommer inden Afskriftens Udløb, og efter at der er givet

Parterne og deres Sagførere Lejlighed til at høre sig derom".

Foruden den almindelige Bemærkning, at nærværende Kapitel ikke angaar Røvningsernes Afstemning og Kendelser — Reglerne derom findes i §§ 287 ff. — skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer følgende bemærkes:

§ 94.

Ordene i Slutningen af 1ste Stk. „forjaavditt det Mobfattede ikke jærlig er bestemt" sigte til § 300.

§ 95.

Udskafet har nærmest holdt sig til den nugældende Terminologi, forjaavditt som det benytter „Dom" i Betydning af den Afgørelse, hvorefter Sagen dringes til Ende i den paagældende Instans, medens „Kendelse" i Reglen betegner en Afgørelse, efter hvis Afgørelse Proceduren forhættes, jfr. dog §§ 228, 328, 360, 365, 2det Stykke, og 372. Som Følge heraf vil der kun være Tale om Domme ved den dømmende Ret, derimod ikke ved Underafgørelsesretten (jfr. dog § 302). Udskafets Søndring mellem „Kendelser" og „Beslutninger" beror paa, at de forjævnte altid skulle ledjages af Grunde, de sidstnævnte kun, hvor jaadant undtagelsesvis er foreskrevet (jfr. jaaledes § 157). I hvilke Tilfælde der er Grund til at forlange „Kendelse", kan ikke angives ved nogen almindelig Regel. Kun saa meget kan siges i al Almindelighed, at der vil være Grund til at forlange Kendelse — altsaa en begrundet Beslutning — dels hvor der er Tale om Afgørelse af opstaaede Tvistigheder, dels hvor der, selv uden jaadant, er Tale om at anvende visse i private Personers Retsgoder væsentlig indgribende Midler til Opnaaelse af Straffelagers Formaal (j. Eks. Fængsling eller Ranjagning). Dette stemmer baade med Forholdets Natur og den gældende Ret, og kræves tildels endog af grundlovmæssige Forrefter.

Bestemmelsen i Slutningen af Paragraffen er optaget efter Forbilledet i N. L. § 168, og det kan i Tilslutning til en Note i Geog og Hagerups Udgave af denne bemærkes, at en Kendelse i een Retning godt kan være at anse som procesledende og jaaledes falde ind under den her omtalte Regel, samtidig med, at den i en anden Retning har en anden og og videre Betydning, der ikke paavirkes af dens Omgørelse. Dette gælder f. Eks. om en Kendelse, hvorefter det paalægges Nogen trods fremtatt Indsigelse at vidne. Bliver Vedkommendes Vidnesbyrd senere overflødig, j. Eks. paa Grund af Tilfaldets Tilstaaelse,

maa Retten kunne beslutte, at det ej afkræves, skont den usvækkede Kendelse endelig afgør Spørgsmaalet om Vidnepligten og for jaavditt ej kan forandres af samme Ret. Omgørelse af en Kendelse maa selvfølgelig ske ved ny Kendelse.

§ 96.

Tilfælde af den Art, hvortil denne Paragraf sigter, findes i §§ 58, 59, 63, 337, 345, 351, 363 og 365.

§ 97.

At Reglen om Berigtigellers Tilblivelsesmaade og Forsvækkelse i Slutningen af 2det Stk. ikke angaar de i Paragraffens Begyndelse ommeldte Strivejel og lignende, har man søgt at give et klarere Udtryk ved at sætte den Del af Paragraffen, der begynder med Ordene „Fruudeles kan..." som et selvstændigt Stykke.

Andet Afsnit.

Midler til Sagens Oplysning m. m.

Indledningsvis skal bemærkes, at Kommissionen dels har fundet det mest praktisk at give Forslagets Kapitel fortløbende Numre helt igennem, dels har ment at opnaa en simplere og mere overskuelig Ordning af Stoffet i nærværende Afsnit ved nogen Andring i det tidligere Forslags Kapitel-Inddeling og Kapitel-Rækkefølge. Forholdet er i jaavdittende det, at:

- nærværende Udskafis Kapitel XI. (Vidner) svarer til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel II;
- Kapitel XII. (Besigtigelse, Syn og Slon) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel III;
- Kapitel XIII. (Beslaglæggelse) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel I., 2den og 3dje Afdeling;
- Kapitel XIV. (Ranjagning) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel I., 1ste Afdeling;
- Kapitel XV. (Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV., 1ste Afdeling, og Kapitel V.;